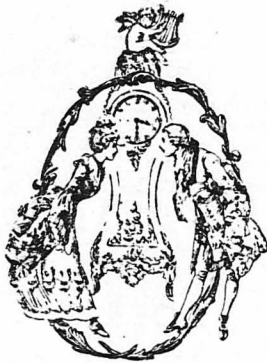

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΔΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

Ε'.

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Ροδρίγο, αφού εφοδίστηκε με το πολύτιμο δηλητήριο του 'Ατσιγγάνου και δηλητηρίασε τη χήρα Βονάσα για να κατακτήσει την κόρη της, έφυγε για τη Ρώμη, πηγαίνοντας να συναντήσει το θείο του τον Πάπα, ο οποίος τον είχε προσκαλέσει εκεί.

'Η Ρόζα, η οποία, σύμφωνα με τις υποδείξεις του, είχε εγκατασταθεί εντομεταξύ στη Βενετία, μετά ένα μήνα έλαβε κίβλας τα πρώτα χρίσματα που της έστειλε. 'Αργότερα, μετά την εγκατάστασή του στη Ρώμη, πήγαινε κάθε τόσο κι' ο ίδιος ο Ροδρίγο στη Βενετία κι' έμεινε κοντά της λίγες μέρες, για να ξεκομμάτσει έτσι από τα νέα καθήκοντά του.

'Όταν όμως, ύστερ' από λίγο διάστημα, χάρις στην ύποπτηριζή του θείου του, ονομάστηκε καρδινάλιος, αναγκάστηκε ν' αραιώσει τις επισκέψεις στην αγαπημένη του, την οποία δεν έβλεπε πια κατά μεγάλα διαστήματα. 'Αρξεί να σημειώσουμε σχετικά ότι από το 1458 μέχρι του 1484 μόλις δεκαπέντε φορές είδε η Ρόζα τον Ροδρίγο της.

'Αλλ' αν ο καρδινάλιος δεν μπορούσε πια, όπως κατά το παρελθόν, ν' αγαλιάζει τη γυναίκα του και τα παιδιά του, δεν έπαψε όμως να τους γράφει κάθε βδομάδα και να τους στέλνει χρίσματα για τη συντήρησή τους. Τους είχε δώσει μάλιστα ετήσιο εισόδημα από 28,000 τάλληρα κι' έτσι δεν μπορούσαν να έχουν κανένα πρόβλημα μαζί του.

'Όπως είδαμε στην αρχή, ο Ροδρίγο είχε αναθέσει τη φροντίδα για τη μεταφορά της Ρόζας και των παιδιών της στη Βενετία, στον πιστό του φίλο Δόν Μανουέλ Μιχάου. 'Ο Δόν Μανουέλ λοιπόν είχε παραμείνει κοντά τους ως επιστάτης του μεγάρου των και προσπαθούσε πάντα να τους περιποιείται και να τους διασκεδάει με κάθε τρόπο.

'Η Ρόζα — πρέπει να τ' διολογήσουμε — κατά τα τέσσερα πρώτα χρόνια έμεινε πιστή στον Ροδρίγο. 'Εν τούτοις, νέα και βερούσιμη καθώς ήταν, δεν άρχισε να διαβάσει την αγάπη, τον έρωτα. Μά μέρα λοιπόν άνοιξε σχετικά κούβεντα με τον Ροδρίγο, ο οποίος είχε πάει στη Βενετία να την ιδεί, ύστερ' από δύο χρόνια άπουσία, και του εξηολογήθηκε το μυστικό που τη βασάνιζε.

— 'Αγάπη μου, της άποκρίθηκε τότε ο καρδινάλιος με ελλειπίεια, έχω μπορεί να θέλω να γίνω Πάπας, αλλά δεν μπορώ να σε υποβάλω και σένα σε στέρησης. Το μόνο που άπαιτώ από σένα, είναι να φυλάξης άποκλειστικώς για μένα την καρδιά σου. Το σώμα σου κάνε το ότι θέλεις...

'Η Ρόζα τον κύταξε μ' έκπληξη, αλλά γρήγορα κατάλαβε ότι δεν της άπειεύονταν. 'Ο Ροδρίγο της ήταν πάντα άγαπητός, αλλά τώρα μ' αυτά που της έλεγε την... καθυποχρέωνε.

Σύμφωνα με τις δδηγίες του λοιπόν, φυλάξε πραγματικώς για αυτόν την καρδιά της, χωρίς όμως αυτό να την έμποδισή να συνδεθή έρωτικά με πολλούς ώραιους ευγενείς της Βενετίας. 'Η σχέση της όμως αυτές την έκαναν να παρκαμείνη την άνατροφή των παιδιών της και δεν έφροντιζε πια παρά μόνο για τις δικές της άσθηματικές άσχολίες.

'Η διαγωγή της αυτή ήταν βέβαια χείριστο παράδειγμα για τα παιδιά της, τον Κούισαρα και τη Λουκρητία. Τα άντρα αυτά πλάσματα άρχισαν να κάνουν έτσι, από πολύ μικρά, σκέψεις τολμηρές. 'Αφού η μητέρα κι' ο πατέρας δεν υπετίσσοντο στους νόμους της θρησκείας και της ήθικης, για ποιά λόγο να το κάνουν αυτοί οι δύο, που έξ άλλου δεν είχαν διδαχτεί από κανένα περιορισμούς κι' υποχρεώσεις;

'Η Λουκρητία δεν ήταν ούτε δεκαπέντε χρόνων την εποχή αυτή κι' όμως η άμορφία της έθαύπωνε. Έχει μία καλλονή φλογερή και έπιβλητική, γοητευτική και έπικάνδυνη. Έχει τα πάντα: εύγένεια, χάρι,

λεπτότητα, εύφουα. Και μόνον ένα της έλειπε: η καρδιά...

'Αλλά η έλλειψη αυτή δεν είναι φανερή και μιά γυναίκα για να παρσούρη, δεν έχει άνάγκη από καρδιά. Κι' η Λουκρητία σκλάβωσε πολλούς και τους έσυρε σαν αλγμάλωτους, δεμένους πίσω από το άρμα του θοράβου της.

'Ηταν Ξανθή, Ξανθή σαν τρίχες. Κι' όταν ο λόρδος Βίρων πέρασε στα 1816 άπ' το Μιλάνο και βρήκε εκεί μερικές έπιστολές της, άπειθυμένους προς τον καρδινάλιο του Βέιπο, κι' άνάμεσα σ' αυτές μία πλεξίδα άπ' τα μαλλιά της, έγραψε σ' ένα φίλο του στο Λονδίνο:

— 'Εμεινα άρκετή ώρα κοιτάζοντας αυτές τις τρίχες, τις ώραιότερες και θελτικιώτερες τρίχες που θα μπορούσε ποτέ να ιδή κανείς. 'Εγώ άμολογώ ότι ποτέ μου δεν Ξανάειδα παρθέμιες. Κι' αν μπορούσα με κανένα... τίμιο μέσον ν' άποχτήσω μερικές, θα το κάμω δίχως δισταγμό.

'Η Τρίχες αυτές σόζονται άκόμα και φυλάγονται στο Μιλάνο, στην 'Αμυρσιανή Βιβλιοθήκη. Έβλε αλήθεια πως έχουν κτρινίσει πια. 'Αλλά έχουν και τριών αιώνων ήλικία.

'Η Ξανθή και ώραια Λουκρητία, όταν έγινε δεκάξη χρόνων, άφού συμβουλευθηκε επανειλημμένως τον καθόρητη της, άποφάσισε ν' άκολούθησέ το παράδειγμα της μητέρας της, δηλαδή να γνωρίσει κι' αυτή τον έρωτα.

Έκείνες άκριβώς τις ήμέρες, πταξύ των άλλων, σόχναζε στο μεγάλο τούς κι' ένας νεαρός έντατρός, ο Μάρκελλος Κανδιάνο, ο οποίος από καιρό της έφύριγγε γλυκείες ματιές. Μά κι' η Λουκρητία δεν τον έφύριγγε καθόλου άσχημο...

'Έννοείται, Ξα πείτ' άπ' αυτά δεν ήταν δύσκολο να συνεννοηθούν.

'Η συνεννόηση έγινε πρώτα με τα βλέμματα. Και τέλος, μία βραδεία που ο Μάρκελλος βρήκε μόνη της τη Λουκρητία, άνοξε το στόμα του και της ψύφισε την ποθητή φράση: — Σ' αγαπώ!...

Έκείνη του άποκρίθηκε μ' ένα χαμόγελο. Έχει δει πως αυτό έκανε κι' η μητέρα της σε άνάλογες περιστάσεις και την έμυθη.

Την άλλη μέρα τον περιέμενε επί ώρες στον έξώστη του σπιτιού της, άποφασισμένη να του πη πως μ' αυτή τον αγαπά τρελλά. 'Αλλά ο Κανδιάνο δεν έφάνηκε στο μέγαρο της Βανόσα.

'Η Λουκρητία παρξενεύτηκε για την άπουσία του και ρώτησε τί είχε γίνει.

— 'Α, δεν το Ξερετε; της άποκρίθηκαν. Είναι στο κρεβάτι...

— 'Αρρωστος;

— 'Όχι!

— 'Αλλά;

— Πληγωμένος. 'Ισως μάλιστα να πεθάνη...

— Πληγωμένος;

— Βέβαια. Του έπετέθησαν την ώρα που άναχωρούσε χδές από εδ.

— Πώς τον έχτυπησε;

— Δέν Ξερούμε.

— Τί, δεν τον είδαν;

— 'Όχι, 'Ο δολοφόνος φορϋσε προσωπίδα.

Τον δυστυχισμένο τον Κανδιάνο! Τί άτυχος που ήταν, αλήθεια! 'Η Λουκρητία έγινε με μιάς πολύ μελαγχολική. 'Ο φίλος της ήταν πληγωμένος και κινδύνειε ίσως να πεθάνη, ενώ έτοιμαζόταν να του άπαντήσει κι' η ίδια πως τον αγαπά...

'Η Λουκρητία, το Ξαναλέμε, λυπήθηκε για το θλιβερό περιστατικό, αλλά η λύπη της έπέρασε. Το ίδιο βράδυ έτυχε να κάθεται στο τραπέζι δίπλα της ένα λιπότης, ο Νικόλαος ντ' 'Αλβεργέτε από τη Φερράρα, ο οποίος άρχισε να ερωτοτροπή μαζί της.

'Ο λιπότης ήταν νεότερος από τον Κανδιάνο και λιγώτερο ώραιος, αλλά πλουσιώτατος. 'Εκτός από τ' άλλα του κοσμήματα, φορούσε ένα πολύτιμο δαχτυλίδι που το Ξήλευαν δλοι. Κι' έπειδή δεν ήπιχε κανέναν λόγο έξαιρέσεως, μέσα σε δλους συμπεριλαμβανόταν και η Λουκρητία.

— Ξάς άρξείε αυτό το δαχτυλίδι; τη ρώτησε ο λιπότης βγάζοντας το κόσμημα από το δαχτυλό του. 'Αν το θέλετε, είναι από τώρα δικό σας...

Και της το πρόσφερε, προσθέτοντας:

— Το δαχτυλίδι αυτό μου τόδωσε ένας περιήριμος άλχημιστής και μάγος και με βεβαίωσε πως όσο θα το έχω στο χέρι μου, δεν θα διατρέχω κανέναν κίνδυνο. Λοιπόν, σας το χαρίζω. Πάρτε το...

— Κι' άμνηστεύε τον θάνατο; Αυτό που κάνετε, κύριε, είναι άνοησία...

— Και τί θ' άξιζε τότε το δαχτυλίδι αν δεν είχε αυτή την ά...

'Η Λουκρητία τον περιέμενε επί ώρες στον έξώστη...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ

ΟΑΙΣ ή Σουζάννα ξαναγύρισε στο σπίτι της απ' τ'ό άγγλικό οικότροφείο, στο όποιο είχε μπει κλεισμένη δι'ό δόλοκληρα χρόνια, ξαναβρήκε και πάλι την όμορφη καμαρούλα της, μ' ένα αίσθημα χαράς και πάρας συγκρούσε.

Κάτω από τ'α παράθυρά της άπλωνόταν, όπως πάντα, ό κήπος με τ'α τριαντάφυλλα, τούς κήρινους και τ'ις γλυκίνας, με τ'α σπουγγίτια και τ'α περιστέρια, πού τόν έκαναν ν'α μοιάζη σάν ένας μικρός παράδεισος.

Μέσ' στο μυαλό της Σουζάννας, καθώς βρέθηκε έπειτ' από τ'όσον καιρό εκεί μέσα, ζωντανευαν πάλι τ'α περασμένα.

Ό πατέρας της είχε πεθάνει όταν εκείνη ήταν ακόμα πολύ μικρή... Μ'α έπειτ' από λίγον καιρό, τόν αντίκατέστησε ένας άλλος, ένας ξένος... Ήταν όμορφος, ψηλός, μελαγχρινός και ή μητέρα της τόν λάτρεινε. Αυτός όμως είνθς άμεσως άρχισε ν'α νοιάθη ένα μεγάλο μίσος γιά τ'η Σουζάννα... Τ'η μισούσε, γιατί τού φανόταν πώς έβλεπε στο πρόσωπό της τόν πατέρα της, τόν πρώτο σύζυγο τής κυρίας Σερόβαν. Τ'η ζήλευνε γιατί ήσαν ή κληρονόμος όλης αυτής της περιουσίας, πού τόσο θ'α ήθελε ν'α γίνη δική του. Και τέλος, δέν μπορούσε ν'α ζωνέψη τ'ό άδύνατο μελαγχρό πρόσωπό της, με τ'α κατασάρ'α της μαλλιά, πού μοιάζαν, καθώς έλεγε, σάν φείδια.

Μπροστά στή μητέρα της Σουζάννας καθόθονε πάντα ν'α κρύβη τ'α πραγματικά αισθήματα πούνοιωθε γιά τ'η νέα κι' έκανε πώς ένδιαφέρεται γιά τ'ό μέλλον της. Ήθελε, καθώς έλεγε, ν'α τ'η μορφώση, κι' α' ή φήσι τ'ην είχε άδικήσει έτσι.

Κι' ή αλήθεια ήταν ότι ή Σουζάννα έμοιαζε τότε περισσότερο με άγόρι, παρά με κορίτσι, μ' ένα άγόρι ψηλό, άδύνατο κι' άτίπασσο... Ή κινήσεις της ήσαν άλότμως, τ'α μάτια της άγρια...

Μονάχα ατή ήξερε τ'ό φαρμακερό μίσος τού πατριού της και τ'η μεγάλη ανικαλία πού έννοιωθε γ'ι' α'τήν. Ύπόφερε πολύ, χωρίς όμως μ' αυτό ν'α χάνη τ'ό θάρρος της.

Στό τέλος, ό πατριός της θέλησε ν' αλλαγή με κάθε τρόπο απ' τ'ην παρουσία της. Έπεις λοιπόν τ'η μητέρα της ν'α τ'ην κλείση γιά δυό χρόνια σ' ένα άγγλικό παρθεναγωγείο, γ'ια ν'α διορθωθή — όπως έλεγε — ό άπαίσιος χαρακτήρας της.

Ή Σουζάννα δέν έφερε καμιά αντίρρηση. Με όλη τ'ην αγάπη πού έτρεφε πρ'ος τ'η μητέρα της, έννοιωσε όστόσο άνακούφισι, φεύγοντας απ' αυτό τ'ό σπίτι, στο όποιο κυριαρχούσε ό μοιητός εκείνος άνθρωπος...

Μέσα στο παρθεναγωγείο πέρασε μέρες θλιβερές, άναπολόγως με πόθο τ'α παλιά έντυσιμένα χρόνια, τόν καιρό πού ζούσε ό πατέρας της και τ'ό σπίτι τους έμοιαζε με παράδεισο, στον όποιο φώλιαζε ή αγάτη...

Όπόσο, σ' αυτό τ'ό διάστημα πού έμεινε φυλακισμένη στο σχολείο, έγινε μια παράξενη μεταβολή άπάνω της: Ή όμορφιά της έσκασε ξαφνικά, σάν πονημπούκι. Τ'α μακρ'α μαλλιά της σχημάτιζαν τώρα ένα υπέροχο μαύρο στεφάνι γύρω στο θελκτικό της κεφάλι, σ'α

ξία; Άλλωστε εγώ δέν είμαι προληπτικός. Άν τύχει ν' άρρωστήσω ποτέ, είμαι βέβαιος π'ος δέν θ'α με γλυτώση τ'ό δαχτυλίδι μου. Όσο γιά τούς ληστ'ας και τούς έχθρούς, έχω τ'ό ξίφος μου...

— Γενναϊόμορος και άνδρείος μαζί! σκέφτηκε ή Λουκρητία. Όδρισμένος δέν θ' αγαπούση περισσότερο τόν Κανδιάνο από τόν Άλβεργέτε...

Άπό κείνη τ'ην ήμέρα μαθεύτηκε π'ος ό Ιπότης ήταν φίλος τής Λουκρητίας. Μπροστά στους άλλους τής φρονόταν με τυτικότητα κι' ευγένεια. Όταν όμως έμειναν οι δυό τους, τής έκανε τρυφερές έξομολογήσεις.

— Έρείς; είπε μια μέρα στή Ρόζα ό μαρκήσιος Πικάνι, ό τότε έννοούμενός της. Ό Νικόλαος Άλβεργέτε άγαπά τ'ην κόρη σου...

— Τό ξέρω! άποκρίθηκε ψυχρά ή Βονάσα.

— Μπορεί όμως γ'α συμβή τίποτε... δυσάρεστο!

— Τί είδους δυσάρεστο;

— Έρω κι' εγώ! Νά, άφο' αγαπά τ'η Λουκρητία, γιατί δέν τής ζητά τ'ό χέρι;

— Ή Ρόζα ήνωσε τούς όμους της.

— Τί ερώτησις είνε ατή! είπε. Θα παντρευόσουν έσύ τ'ην κόρη μου, άν υποθέσουμε έστω π'ος τ'η λάτρευε; Όχι βέβαια. Και τ'ό βόσχω πολύ σωστό. Δέν στεφανώνεται κανένας μια γυναίκα χωρίς όνομα. Π'ος λοιπόν θέλεις ν'α τ'ο κάνη ό Ιπότης;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

μάτια της έλαμπε μια φλόγα γοητευτική και τ'ό στόμα της έμοιαζε μ' ένα όμοιο κι' όρεκτικό κατακόκκινο καρπό... Ό πατριός της... α'α τ'α δυό χρόνια δέν τ'ην είχε δει καθόλου... Μ'α τώρα, μόλις αντίκρυσσε αυτό τ'ό έμφυγο λουλουδι, ταραχτηκε βαθεία... έννοιωσε θειασμό, πού δέν μπόρεσε ν'α τόν κούνη...

Μ' έκλιηξε στήν αρχή, κι' ύστερα με χαιρεκακία, ή Σουζάννα είδε τ'ην έντύπωσι πού είχε προξενήσει σ' αυτόν τόν άνθρωπο. Ποτέ δέν θ'α μπορούσε ν'α ξεχάση όσα είχε ύποφέρει εξ' αιτίας του, τ'ό τρυφερό μίσος του και τ'η μεγάλη του μοχθηρία... Στήν αρχή, σκέφτηκε ν'α τ'ού δάση ν'α καταλάβη τ'ην άποστρόφη πού τής προξενούσε. Αυτό όμως θ'α μπορούσε ν'α τόν κάνη ν'α συνέλθη και ν'α τ'η στείλη πάλι στο σχολείο. Κι' ή Σουζάννα ήθελε με κάθε τρόπο ν'α ξανακερδίση τ'ην καρδιά τής μητέρας της, ν'α ξεανάθη τ'ην αγάπη πού είχε χυθεί...

Ή γυναίκα δέν έχουν ανάγκη από μαθήματα γ'ια ν'α μάθονε ν'α αιχμαλωτίζουν τούς άντρες. Έχουνε μέσα τους τ'ό ένστικτο πού τ'ις οδηγεί. Έτσι, με μερικά χαμόγελα, με μερικ'ες λέξεις διφορούμενες, ή Σουζάννα πέτυχε εκείνο πού ήθελε...

Ένα βράδυ, τ'ην ώρα πού τ' άηδονία αρχίζανε τ'ό κελάδημά τους μέσα σ' άνθ.σμένα κλαδιά, ή Σουζάννα βρισκότανε μόνη της στον κήπο. Τ' άστέρια λάμπανε στον ούρανό, τ'ό φεγγάρι έρχιχε τ'ό άσημένο του φως πάνω στα πέταλα τών λουλουδιών. Ή νέα κόρη είχε βυθισθεί σ' έκστασι, μπροστά σ' όλη τ'ην όμορφιά τής φύσεως.

Ξαφνικά φάνηκε πίσω της μια σκιά... Κι' έπειτα κάποιος άρχισε, με διαταχτική φωνή, ν'α τ'η μιλ'η γ'ια τ'ην όμορφη εκείνη νύχτα. Ήταν Έκείνος... Ή Σουζάννα γύρισε και τόν κ'άταξε. Είχε άδυνατίσει, τ'α μάτια του είχαν βυθ.στεί στις κόγχες τους κι' ήσαν διαρκώς φλογισμένα απ' τόν πυρετό τού πάθους. Ή νέα γέλασε γευρικά... Ένα γέλιο πού είχε διφορούμενη σημασία. Έκείνος χλωμάισε και μοιροβούισε:

— Τ'ό μαντεύσατε;... Δέν είν' έτσι;...

Ή Σουζάννα έκανε με τ'ό κεφάλι της ένα άριστο κίνημα. Ένα λεπτό άρωμα σοκολιτόταν γύρω τους. Τ'ό θελκτικό πρόσωπό της είχε μια γλυκά άνειπότη...

— Σ'ας αγαπά!... Σ'ας αγαπά!... φώναξε τότε ό πατριός της με βραχνή φωνή.

— Δέν σ'ας πιστεύω, τ'ό άπάντησε ή Σουζάννα. Θέλω μια άπόδειξη! Γράψατέ μου ένα γράμμα, άν τολμάτε!...

Άσφαλώς ό πατριός της διάστασε πολύ, π'οιν κάνει αυτό πού τ'ό ζητούσε ή Σουζάννα. Δέν ήταν όμως π'α κ'όρος τού έαυτού του!... Κι' έτσι, τ'ην άλλη μέρα, ή νέα είχε σ'α χέρια της τ'ό γράμμα πού ήθελε, ένα γράμμα γεμάτο πάθος, φλογερό...

— Και τώρα κάνω π'α ό,τι θέλω εδ'ό μέσα! σκέφτηκε με ίκανοποίηση ή νέα.

Όταν σ'ε λίγο κατέβηκε γ'ια ν'α πάρη τ'ό τοάι της, τόν είδε... Ήταν χλωμός, έτρεμε απ' τόν πόθο, απ' τ'ην άνυπομονήσια κι' απ' τόν φόβο.

Άργότερα συναντήθηκαν και πάλι στον κήπο, μέσα σ'α μεθυστικά άρώματα τών λουλουδιών. Κι' ατή τ'ό είπε:

— Τ'α ξεχάσατε λοιπόν όλα; Δέν σκέπτεσθε τ'α μαρτύρια πού ύπέφερα εξ' αιτίας σας, τ'ις θλιβερές μέρες πού πέρασα φυλακισμένη;... Τώρα σ'ας κρατά!... Είσαστε στή διάθεσί μου!...

Στό πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ή αγωνία. Άρχισε ν'α τρέμη δολιχώς, αλλά τ'α μάτια του δέν χάσανε τ'η λάμψη τους.

— Έστω! είπε στο τέλος. Κάνετέ με ό,τι θέλετε... Μ'α σ'ας αγαπά!...

Εκείνη έμεινε συλλογισμένη. Ένα περιστέρι ήρθε και κάθισε δίπλα της... Ή νέα έννοιωσε ένα αίσθημα όικτου ν'α γεμίη τ'ην καρδιά της. Κατάλαβε ότι μπορούσε ν' άποκορήση τ'ην αγάπη αυτού τού ανθρώπου, δέν είχε τ'η δύναμη όμως και ν'α τόν έκδικηθή...

Και, χωρίς ν'α π'η λέξη, τούδώσε π'σω τ'ό γράμμα!...

Ή Σουζάννα είχε π'α σ'α χέρια της τ'ό γράμμα πού ήθελε...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΟΡΗ

— Κόρη, πού π'ας άνήφορο με τ'η βαρελοπούλα. κοντοκαρτέρι ν'α σου π'ω, κάτι θ'α σ'ε ρωτήσω. Μ'ην είδες τ'ην αγάτη μου, τ'ην αγαπητικιά μου; — Στ'η βρ'ύσι πήγε γ'ια νερό, ν'α π'η και ν'α γεμίση. — Χαιρέτα μου τόν πλάτανο, χαιρέτα μου τ'η βρ'ύσι, χαιρέτα τ'ην αγάτη μου π'όρχεται ν'α γεμίση, ν'α τ'ης θολώσης τ'ό νερό, ν'α τ'η χασομερήσης, ν'α π'η κι' ό νεός όπ' αγαπάει, ν'α παίξη, ν'α γελάση, ν'α τ'η χορτάση φίλημα, ν'α τ'η χορτάση άγκάλη...